

Aliment per a l'extrema dreta

«Vox va passar en tres anys del 0,2% dels vots a 52 escons gràcies a exvotants del PP seduïts pel 'pit i collons' espanyolista que alimentaven líders polítics i mediàtics de la dreta tradicional»

Els partits independentistes necessitaven vacances i se les han agafades. Després d'un final de curs marcat per la batussa arran de la suspensió de Laura Borràs com a presidenta del Parlament per l'obertura del seu judici oral per corrupció i d'una reunió de la mesa de diàleg que, amb la declaració d'intencions sobre el català, corre el risc de desnaturalitzar-se, ningú té arguments per sentir-se massa esperançat. Per si faltava algun ingredient a les perennes desavinences que ens regalen ERC i Junts -i que han normalitzat, atès que ni els primers estan disposats a fer valer la seva posició per posar ordre polític a l'executiu o provar-ho en solitari ni els altres a deixar els càrrecs al Govern- s'hi va afegir la CUP anunciant que en cap cas votaria uns pressupostos que no només no han vist encara, sinó dels que el conseller d'Economia, Jaume Giró, ni tan sols n'ha explicat l'orientació.

Els polítics són de vacances -els perfils d'Instagram d'alguns d'ells fan realment goig-, redacten alguna piulada perduda i poca cosa més per recordar-nos que estan al cas. La companya Marina Romero, del *Matí de Catalunya Ràdio*, lamentava aquests dies que ningú del Govern se li posi al telèfon per comentar, per exemple, les mesures per fer front a la verola del mico, que preocupa les autoritats sanitàries mundials.

A banda i banda, han dit que l'aturada estiuenca els servirà per reflexionar i mirar de fer propòsit d'esmena pel pròxim curs. La manifestació de la Diada no s'encara per ara amb les millors perspectives, però al "poble" li queda poc més que sortir al carrer per expressar l'anhel d'independència, que encara hi és. El to de la manifestació, anteriorment festiu i reivindicatiu i que l'any passat, superat el parèntesi pandèmic, ja va ser de desconfiança, bascularà entre la queixa i l'exigència. De motius per sortir al carrer n'hi ha.

El col·lapse independentista que, com ha alertat Jaume Alonso-Cuevillas, de Junts, pot acabar en escissions corre també el risc de provocar que el moviment aposti pel replegament identitari -per Quebec i no per Escòcia, tal com explicava de forma aclaridora Marc Sanjaume-, i en lloc de confrontar amb l'Estat i els seus aparells ho faci amb qui té a la vora. Només cal treure el cap a les xarxes, que alguns personatges insisteixen a convertir en un femer i que són també camp abonat de trols, bots i perfils anònims, per veure fins a quin punt s'ha degradat el debat dins l'independentisme. No són representatives, però sí indicatives de la temperatura en algunes latituds.

Els retrets estan, sota la norma del "parlar clar", a l'ordre del dia i cada cop van a més. Ho hem vist a partir de piulades descontextualitzades i també poc afortunades de Lluís Llach -és lamentable titllar algú amb la seva trajectòria d'agent de l'extrema dreta i també és preocupant que algú amb el seu predicament no tingui la cura d'evitar difondre sovint *fake news* d'altri- o del denunciable incident amb la diputada d'ERC Najat Driouech el dia que la mesa va suspendre Borràs. El "mora de merda" que, en el decurs de la concentració de suport a la líder de Junts, li van engaltar a la diputada -i del que ens en va informar puntualment el diari que dirigeix José Antich- no el van promoure els organitzadors, tot i que sí admetre i condemnar fins al punt que dirigents del partit com Albert Batet ho van denunciar.

Aquests fets, més o menys anecdòtics, han desembocat en una allau de piulades xenòfobes. Opinions que han estat també exigents a l'hora de reclamar -amb raó- a qui professa religió musulmana que es comprometi amb els drets de les dones (suposo que han de poder triar com es vesteixen, per cert) o dels homosexuals, però a les que no els grinyola que altres confessions

enviïn les dones a fregar altars en una visita papal o els estirabots contra els gais, l'avortament o l'eutanàsia. La llei de l'embut en tota la seva esplendor, vaja.

Fa uns mesos, i arran d'una trobada a Sant Cugat del Vallès d'independentistes decebuts que plantegen un quart espai sobiranista si Junts (en la CUP i, sobretot, en ERC ja no hi confien) no concreta la proposta unilateral i a la que també assistien dirigents de formacions xenòfobes i identitàries, vaig escriure sobre el perill de covar l'ou de la serp, d'embrutar el moviment donant ales a discursos d'extrema dreta a partir de legitimar-ne els actors compartint-hi el projecte polític.

Una part de l'independentisme considera -així ho han lamentat, per exemple, Carles Puigdemont i articulistes que li són afins- que capficar-se, des de posicions progressistes, amb aquest assumpte i assenyalar aquestes actituds només busca distreure objectius o desgastar la dreta democràtica, i que pot tenir com a resultat ajudar els altres a sortir de la marginalitat, cosa que acabarien fent gràcies als vots de l'esquerra. És, en efecte, el que va passar a França als vuitanta i als noranta o el que va passar a les eleccions andaluses de 2019, quan el PSOE va inflar de forma grollera a Vox per dividir el vot del PP. De fet, Sánchez ja va fer-ho també amb els debats de les generals d'aquell any. El PSOE andalús va desmobilitzar els seus, va perdre llavors i ara ha perdut encara amb més diferència.

Hi ha també l'argument que, a casa nostra, l'extrema dreta independentista explícita, el Front Nacional de Catalunya, només va obtenir el 0,18% dels vots el 14-F amb una candidatura liderada pel president del Cercle Català de Negocis, Albert Pont, i pel periodista Jaume Nolla. Altres grups actius no es van presentar i es preparen per a fer-ho a les pròximes. Els que usen aquest argument, la consideren marginal i, per tant, millor engolir-ne alguns tics i fer veure que no existeix, no fos cas que algú s'hi sentís atret.

El debat és interessant, més en un context de descontentament i desafecció que és propici als bruixots i a les seves solucions simples per a problemes complexos. Però també cal tenir en compte un altre factor. Normalitzar, no combatre o integrar els arguments de l'extrema dreta també l'alimenta en un context de desgast de les ofertes tradicionals. Ho podem veure a Espanya amb claredat i el camí dels vots té traçabilitat. A les generals del 2016, Vox va obtenir a tot l'Estat 46.000 vots, el 0,2%. Tres anys després, a les del 2019, el seu argumentari identitàri, ultraconservador i contrari a la diversitat va aconseguir 52 escons gràcies als seus 3,6 milions de vots (el 15% del total) i en podrien ser més l'any que ve. Els exvotants del PP seduïts pel "pit i collons" espanyolista i escalfats pels líders polítics i mediàtics de la dreta tradicional són els que han fet gran Santiago Abascal.

Cap sector significatiu de l'independentisme, ni el que s'ha articulat al voltant de CiU primer i de Junts ara o el que fa confiança en ERC o la CUP, ha connectat mai amb aquesta mena de discursos, com sí que feia una part significativa de l'electorat del PP. Però, per si de cas, més ens valdrà que les vacances ajudin a enviar la toxicitat als marges i aclarir idees.